

PROBLÉM S HOLUBEM

Ale ona mi pokoj fakt nedá. Je čím dál složitější to s tím jídlem dělat a taky musím často před mámou sníst něco, co vůbec nechci, a pak je mi z toho blbě (psychicky). Jím aspoň ty spalovače, co mi dal brácha, teda jasně, musím si koupit další, ale stejně je to asi na nic a prostě pořád brečím a nevím. Všechno je špatně, ve čtvrtletí mi vychází trojka z frániny a taky z matiky a čtyřka z chemie a je mi pořád zima a tělák vůbec nezvládám. Ve skutečnosti nezvládám nic, někdy mám tak těžkej batoh, že vůbec dojít do čtvrtýho patra je pro mě tak těžký, že si chci už jenom sednout a pak se nemůžu soustředit na učení.

A jednou při těláku si mě Holub zavolá a řekne: „Matějcová, je vám dobře?“

„Moc ne,“ řeknu, protože zacítím příležitost, jak se ulejt.

„Vy jste docela zhubla, že jo?“

„No...“

Nevím teda, jak to ví, ale je to pravda, tak co.

„Kolik vážíte?“ řekne Holub.

„To nevím,“ řeknu, přestože to vím, ale nevím, proč bych jí to měla říkat, a ani si nejsem jistá, jestli by se mě takhle měla ptát. Ptala by se tak Pepiny? Asi ne. A to nás ještě poslouchaj nějaký další lidi.

Holub tak jako zaváhá: „Zvážit se asi nechcete, vidíte?“

„No to teda nechci,“ dokážu říct. To se asi zbláznila.

„No tak si jděte odpočinout,“ pošle mě na lavičku, kde se úlevně sesunu a doufám, že mě tam nechá sedět až do konce hodiny, což fakt udělá — překvapivě.

„Co ti chtěla?“ ptá se Lenka, která taky necvičí.

„Já ani nevím,“ řeknu popravdě. Nechápu, co to mělo znamenat, tak jsem hubená, nejsem jediná hubená ze třídy.

Dozvim se to ale hned odpoledne, když dorazí máma. Zase vypadá, že brečela, bože, už to zase začíná bejt takový, jako když se před pár rokama rozešla se svým posledním „přítelem“, kterej byl totální debil, přesto pořád brečela.

Ale smůla, to jsem si mohla leda přát, aby šlo o nějakýho idiota, co z mámy tahá prachy nebo chodí každý večer na pivo nebo cokoliv, protože máma brečela kvůli mně. Sice se teď hrozně snaží, aby to nebylo vidět, a tváří se na mě mile, ale moc jí to nejde.

„Volali mi ze školy,“ řekne.

Leknu se, kvůli tý fránině? Nebo chemii? Ale vždyť tam se nic nestalo, máma ví, jak mi to vychází. (Jako nebyla nadšená, ale celkem v klidu řekla: „No tak to je ten přechod na gymnázium, to si opravíš, vid’?“)

„Kdo jako? Rožková? Ale ona si na mě zasedla! Úplně po mně jde! Že neumím debilní nosový en!“

Znovu — to bych si mohla už jenom leda přát, aby šlo o známky.

„Tělocvikářka,“ řekne máma.

„Cože? Proč? Že jsem dneska necvičila? Ale mně bylo prostě blbě, ale pak jsem si odpočinula, o nic nešlo. A ona mi sama řekla, že nemám cvičit!“

„Kačko! Tady nejde o nějakou blbej tělocvik. Někdo za tou tělocvikářkou šel a řekl jí, že jsi nemocná, že jsi strašně zhubla, a ona si myslí, že se to musí řešit. A já si to myslím taky.“

Wtf, kdo? Byla to ta příšerná Elina? Ta jediná ze školy ví, jak jsem vypadala předtím, Elina je přesně ten typ tako-

výchle nechutný bonzačky! Určitě si myslí, že mi hrozně pomáhá, ale proč se do mě sere?

„Kdo jí to řekl?“ řeknu jenom.

„Ježiš, to je snad jedno!“

Mně to není jedno. Už zase brečím.

„A já to ani nevím,“ dodá a taky začne brečet. To fakt ne, už nemůžu, proč k tomuhle všemu ještě musím koukat na mámu, jak kvůli mně brečí? To už bylo lepší dřív, když na mě byla jenom nepříjemná.

„Mami, já jsem fakt v pohodě. Ta tělocvikářka to hrozně hrotí.“

„Kačko, ty nejsi v pořádku, chápeš to?“

„Jsem! Ty to nechápeš!“ zakřičím fakt hnusně a čekám, že mi možná i dá facku. Ale nedá. Neudělá nic a snad už ani nebrečí.

„Kdys měla naposledy menstruaci?“ řekne po chvíli.

Tvl, co je to za příšernej den, že mi lidi říkají takový věci? To je snad moje věc, ne? Proč bych to měla probírat s mámou?

„No kdy?“

„Nevím přesně, já si to nepíšu.“

„Takže už nemáš ani menstruaci, že ne?“

„Tak teď ji zrovna nemám, ale já ji nemám úplně pravidelnou.“

„Chápeš, co to znamená? To už opravdu musíme řešit. Jdu volat tvý doktorce.“

A skutečně jde volat.

„Ale já tam nepůjdu!“

„No to rozhodně půjdeš, holčičko.“

Vrtím hlavou: „Nemůžeš mě nutit!“ Ale vím, že může a že mě donutí.

Máma to zkusí ještě po dobrým: „Tak se pojd' normálně najíst. Koupila jsem chleba, pojd' si dát chleba se sýrem a se šunkou nebo něco takovýho.“

Jeden krajíc, to by asi šlo, ukrojím si ho hodně tenkej, a pokud ten sýr je jenom eidam a ne nějaký víc tučnej, zvažuju ty možnosti.

„S máslem,“ dodá máma.

„Ne!“

„Tak já jí volám.“

Do toho vejde bratr. „Co je? Proč tady ječíte?“

„Prosímtě, nech nás bejt a jdi se učit,“ štěkne na něj máma a on, že teda vycouvá.

A já nevím, proč vůbec něco říkám jemu, ale přesto řeknu: „Jsem prej moc hubená, tak musím okamžitě k doktorce, takže jí máma volá!“

Brácha chvíli nic a pak řekne: „Teď voláte doktorce? Dyť je skoro večer...“

Ty jo, to mi vůbec nedošlo. Takže se podívám na mámu, nemůže udělat nic (teda ne teď), a máma skoro odhodí telefon a zakřičí na nás: „Jděte oba do háje!“

Pak teda ten telefon zase popadne a jde do ložnice.

„Tyvole...“ okomentuje to brácha a já se taky sbírám, abych mohla zalízt k sobě, třeba už se dneska nic dít nebude, kéž by se dneska už nic nedělo, jsem jak vymačkanej citron a nejradši bych se rozbrečela (znovu).

„Hele, Káčo,“ osloví mě najednou brácha (vida, ani mi neříká Kachno, tak to je vážný).

„No?“

„Ale podle mě už je to trochu přehnaný, ne?“

„Co jako?“

„No...“ mávne rukou na mě jako na celek.

„Wtf?“

„No že to moc hrotíš. Prostě se najež a dej se trochu do chillu, ne?“

Takže brácha taky? Co se do mě vůbec sere? Celej život se mi jenom posmívá, že jsem tlustá, všechny ty jeho hnusný kecy... A teď, když jsem konečně hubená a hezká, tak má zase kecy? Nebo se domluvili s mámou? Domlouvaj se na mě?

„Starej se o sebe, blbče.“

„Ježiš, o tom mluvím, ne? Chováš se furt jako nějaká hysterická píča.“

„A ty jako debil! Neser se do mě a nech mě bejt!“ zaječím na bratra.

Konečně mizím k sobě, teď bych teda ocenila, kdyby se můj pokoj dal zamknout, ale nic, lehnu si do postele, oblečená se přikreju, ležím pod dekou, hlavně už nechci s nikým mluvit, nejlepší by bylo vypadnout ven, ale na to nemám sílu. Znovu se vrátím k tomu, že mě ta příšera Eliška nabonzovala úče, navíc Holubovi, no to je jedno komu, proč mě všichni řeší? Proč je všechno tak na hovno? Zkousím se uklidnit reelama, ale schválně mi tam skáčou samý jídelní a dietní, to mě moc neuklidňuje a taky jsem dneska ještě nic nejedla. Poslední dny to tak dělám. Právě proto, že musím často před mámou něco odpoledne nebo navečer sníst, tak abych měla rezervu.

Samozřejmě že v tu chvíli zatuká máma (bratr by neřikal) a jasně že čeká, že řeknu nějak jako „dál“ nebo „můžeš“, ale já neřeknu nic a ona: „Kačko, můžu dál?“ a „Kačko?“

A já pořád nic, ale ona stejně vejde.

„Proč mi neodpovídáš?“

„Protože jsem nechtěla, abys sem chodila.“

Přesto si sedne ke mně na postel a ještě mě tak jako pohladí.

„Zlato, pojď se o tom bavit.“

Ale já už dneska prostě nemůžu. Nemůžu se už ani rozbrečet, i když se mi brečet chce, chci tu jenom dál ležet a pak usnout, nevím, co mám říct, aby to pochopila.

Nakonec řeknu jenom: „Mami, já už dneska fakt nemůžu.“

Zní to opravdu zoufale, přesně tak, jak se cejtim.

Ale mámu to stejně nezastaví a dlouze mluví pořád o tom samým: takhle to nejde, musím jíst, nebo to musíme řešit, když už si všimli i ve škole, a ta menstruace, prostě pořád jenom opakuje, co říkala už stokrát, a já se snažím ji neposlušovat, což se mi daří tak napůl.

„Posloucháš mě vůbec?“

„Jo.“

„Tak proč nic neříkáš?“

„Nevím co.“

Zakončí to tím, jestli si teda dám aspoň ten chleba bez másla.

Jako jo, byla jsem připravená si ho dát a asi by to tý situaci pomohlo, ale zároveň už je sedm večer a já jsem tak strašně unavená a chci jít spát, a nemůžu jíst těsně před spaním. Leda bych si ho mohla vzít sem, to bych si ho sbalila do tašky a zítra vyhodila.

„Jestli si ho můžu sníst tady...“

Na to se zas máma zatváří, chce mě kontrolovat, no tak nic.

„Tak já si ho dám ráno,“ řeknu a otočím se ke zdi.

A ona tam ještě chvíli sedí a pak jenom řekne: „Prosím tě, Kačko, přemějšlej o tom. Můžeš mi slíbit aspoň to?“

„Jo,“ řeknu, ale jediný, co chci, je, aby odešla. Pak konečně odejde a já si podám telefon a jednu reels, ale ani je nevnímám, připadám si, jako kdyby mě někdo vypnul, stojí mě strašně sil se jenom převlíct do pyžama a jít si vyčistit zuby.

Ten den usnu fakt třeba v půl devátý, jako nějaký mino.

Ale když se ráno probudím a všechno mi to dojde (jo, i to, že teď musím sníst ten chleba), tak je mi pořád úplně hrozně. A to mi máma ještě poslala asi deset odkazů na různé články o anorexii a vůbec eating disorders. Číst to rozhodně nebudu.

Dokážu sníst ten chleba, ale udělám si ho fakt tenkej a jenom půl plátku sýra, máma mě pozoruje a pořád vypadá hodně smutně, ale já jsem taky smutná, že to musím jíst.

V buse (jako vždycky) vidím tu krysu Elišku, my už se skoro nikdy nebavíme, jenom když je tak plno a náhodou to vyjde tak, že sedíme blízko sebe, ale to se stane málokdy. Ale zrovna dneska se to stane, sedíme přes uličku, беру to trochu jako znamení, teď bych jí měla říct: „Jak to, žes mě práskla tělocvikářce, proč se o mě staráš?“

Ale to samozřejmě nedokážu a ona mele jako vždycky, vlastně obvykle celou naši konverzaci obstará ona, fyzikářka jim dala test, kterej nečekali, kecý, koho to zajímá, jak se se mnou může normálně bavit?

Až těsně předtím, než vystupujeme, dokážu říct jenom: „Co Holub?“

A ona: „Co jako?“

A já: „No, co si o ní myslíš?“

Ona: „No já ani nic, některý holky ji nesnášej, ale to jenom proto, že jim nejde tělák a mně jo, takže já s ní nemám problém, co ty?“

A já řeknu: „Nic. V klidu.“

A ona mele dál a já si říkám, že kdyby to byla ona, tak bych to z její reakce přece nějak poznala, ale zároveň kdo by to byl jinej? Ale i kdyby to nebyla ona, tak ji nesnáším, vím, že ona za to nemůže, že jsem se rozhodla sama, ale bylo to kvůli ní, a já mám teď příšernou fráninu, přitom němčina mi vždycky celkem šla. Prostě po celý tý cestě mám pocit, že všechno, co je v mém životě špatně, je Elinina vina (já vím, že není).

Ještě cestou z nádrů si vyhledám jinej spoj do školy, sice musím jet dřív (takže asi i vstávat dřív) a ještě přestupovat, ale to je asi jedno, už s ní prostě nechci jezdit.

Hned o první přestávce si mě odchytne Holub: „Můžete na chvíli?“

Nemůžu a hlavně nechci, ale asi těžko jí budu utíkat po školní chodbě (navíc zrovna jí bych neutekla).

„Jenom krátce. Mluvila jsem s vaší maminkou,“ povídá medově.

Asi čeká, že něco řeknu, ale já nic říkat nechci.

„Řekla vám to?“

„Jo.“

„To je dobře, měly bysme (my? jaký my?) to řešit. Mám báječnýho nutričního poradce, pošlu vaší mamince číslo,“ pokračuje.

Jestli jsem ji předtím nesnášela, tak to nebylo nic proti tomu, co cejtím teď. Na co asi potřebuju nutričního poradce? Aby mi říkal, co mám jíst? To vím dost dobře sama. Víím, že existují lidi, který by dokázali odpovědět třeba:

Jé, to nemusíte, my máme svýho, nebo: Jé, tak to číslo dejte rovnou mně (a já bych ho mámě nikdy nepředala), anebo prostě něco, ale já nejsem takovej člověk, zase neřeknu nic.

„A taky musím informovat třídní, ale jestli už to řešíte doma, tak je to formalita.“

Takže teď to bude řešit fakt úplně každej?

Znovu, jestli jsem ji doted'ka nesnášela, tak to nebylo nic proti tomu, co cejtím teď.

Pak jdu brečet na záchod, ale potichu, někdo se tam maluje. A stejně přijdu pozdě na hodinu.

„Matějcová, že zrovna vy chodíte pozdě...“ řekne tak jako překvapeně chemikářka Hanušková.

Copak po mně jde fakt úplně každej?

Ani nedoufám, že by se dneska stalo ještě něco když ne normálního, tak aspoň ne příšernýho, ale máma píše, že přijde z práce později, takže mám klid aspoň v tomhle ohledu. Taky mi napíše, co si mám vzít k jídlu, že koupila lilek, abych si ho ugrilovala, tak to opravdu udělám, schválně neumeju gril, jeden plátek sním (ten jsem ugrilovala jenom nasucho) a zbytek vyhodím (spláchnu do záchodu samozřejmě).

Akorát u toho vyhazování lilku mě uvidí bratr.

„Co děláš?“

„Nic.“

„To vidím.“

„Se mi nějaký spálily.“

„Tyvole, Káčo.“ (Vida, už podruhý mi řekl Káčo, to jsem skoro dojatá.)

„Co jako?“

„Vyhazuješ jídlo. Myslíš, že jsem úplně debil?“